

The Bible warns us to keep our oaths and abide by our vows, but taking an oath or a vow in God's name is a risky proposition not to be entered haphazardly.

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- Mattot-Massei (מטות-מסעי | Tribes-Journeys)
- Torah: Numbers 30:2-36:13
- Haftarah: Jeremiah 2:4-28, 3:4
- Gospel: Luke 13:1-9; Mark 11:12-23

Promise Keepers

A vow or oath is an oral promise to which a person voluntarily obligates himself. Vows and oaths have not disappeared from the world. If a Roman Catholic enters the priesthood, he takes certain vows. If a person becomes a monk or a nun, he or she takes the vows of the order. When a man and woman get married, they exchange vows. Vows are like extra-solemn promises for which we expect God to hold us accountable.

If a man makes a vow to the LORD, or takes an oath to bind himself with a binding obligation, he shall not violate his word; he shall do according to all that proceeds out of his mouth. (Numbers 30:2)

In Hebrew, a vow (*neder*, נדר) is a type of oath by which a person binds himself or herself to perform a certain act or refrain from a certain thing. A vow is understood as a promise, obligation or prohibition that a person declares upon himself or herself. The Nazarite vow of Numbers 6 is a good example of a biblical vow.

Oaths are similar to vows. When a politician begins his term, he takes an oath of office. Before testifying in a court of law, a witness is required to take an oath to tell the truth, sometimes by swearing on a Bible or other holy book. An oath (*shavuah*, שבועה) can be any statement, formal declaration, or promise that a person swears to uphold.

In Bible times, oaths were taken in the names of the gods. The idea was that if the person taking the oath proved false, the gods would deal with him. The Bible warns us not to take oaths in the names of other gods (Exodus 20:13.). Instead, if one must take a vow or an oath, he should "fear only the LORD ... and swear by His name" (Numbers 5:21). When a person in the days of the Bible wanted to make a vow or an oath, he would say something like, "May the LORD deal with me, be it ever so severely, if I do not do such and such." Or he might say, "As the LORD lives, I will do such and such."

De Bijbel waarschuwt ons om onze eden na te komen en onze geloften na te leven, maar een eed of gelofte afleggen in Gods naam is een riskante bewering om niet lichtzinnig mee om te gaan.

DE TORAH-PORTIE VAN DEZE WEEK:

- Mattot-Massei (מטות-מסעי | Stammen-Reizen)
- Thora: Numeri 30:2-36:13
- Haftarah: Jeremia 2:4-28, 3:4
- Evangelie: Lukas 13:1-9; Marcus 11:12-23

Beloftehouders

Een gelofte of eed is een mondelinge belofte waar iemand zich vrijwillig toe verplicht. Geloften en eden bestaan nog steeds. Als een rooms-katholiek voor het priesterschap kiest, doet hij bepaalde geloften. Als iemand monnik of non wordt, legt hij of zij de geloften van de kloosterorde af. Wanneer een man en een vrouw trouwen, wisselen ze geloften uit. Een gelofte is zoiets als een zeer plechtige belofte waarvoor we verwachten dat God ons verantwoordelijk houdt.

Als een man een gelofte aflegt aan de HEERE, of een eed aflegt om zich aan een bindende verplichting te binden, zal hij zijn woord niet schenden; hij zal doen naar alles wat uit zijn mond komt. (Numeri 30:2)

In het Hebreeuws is een gelofte (*neder*, נדר) een soort eed waarmee iemand zich bindt om een bepaalde handeling uit te voeren of zich van iets bepaald te onthouden. Een gelofte wordt begrepen als een belofte, verplichting of verbod dat iemand ten aanzien van zichzelf verklaart. De Nazireeërgelofte van Numeri 6 is een goed voorbeeld van een Bijbelse gelofte.

Eden zijn vergelijkbaar met geloften. Wanneer een politicus zijn termijn begint, legt hij een ambtelijke eed af. Alvorens te getuigen in een rechtbank, moet een getuige een eed om de waarheid te vertellen afleggen, soms door op een Bijbel of ander heilig boek te zweren. Een eed (*shavuah*, שבועה) kan elke uitspraak, formele verklaring of belofte, zijn welke iemand zweert te handhaven.

In Bijbelse tijden werden eden in de namen van de goden gezworen. Het idee was dat als de persoon die de eed aflegde, bedrieglijk bleek te zijn, de goden hem zouden aanpakken. De Bijbel waarschuwt ons om geen eed af te leggen in de namen van andere goden (Exodus 20:13). Als iemand daarentegen een gelofte of een eed moet afleggen, moet hij "alleen de HEERE vrezen ... en bij Zijn naam zweren" (Numeri 5:21). Wanneer iemand in de dagen van de Bijbel een gelofte of een eed wilde doen, zou hij iets zeggen als: "Moge de HEERE mij aanpakken, hoe streng ook, als ik dat niet doe." Of hij zou kunnen zeggen: "Zoals de HEERE leeft, zal ik dat en dat doen."

You shall not be double-minded nor double-tongued; for to be double-tongued is a snare of death. Your speech shall not be false, nor empty, but fulfilled by deed. (Didache 2:4-5)

However, taking an oath or a vow in the name of God is a risky enterprise. The LORD warns us not to "swear falsely by My name, so as to profane the name of your God" (Leviticus 19:12). This is part of the meaning of the commandment "You shall not take the name of the LORD your God in vain" (Exodus 20:7). God says if a person takes His name in vain, He will not leave that person unpunished. That is why Yeshua warned His disciples against needlessly taking oaths (Matthew 5:33-7; 23:16-22).

If a person does take a vow or oath, he should make every possible effort to keep his word. Not only that, a person should treat everything that comes out of his mouth as if it were a solemn vow. The Torah says, "He shall do according to all that proceeds out of his mouth" (Numbers 30:2). This requires being careful about everything we say, not just vows and oaths.

Je zult niet dubbelzinnig of onduidelijk zijn; want onduidelijk zijn is een strik des doods. Wat je zegt zal niet vals zijn, noch leeg, maar door daden vervuld. (Didache 2:4-5)

Een eed of gelofte afleggen in de naam van God is echter een riskante onderneming. De HEERE waarschuwt ons niet "valselyk te zweren onder Mijn naam, om de naam van uw God te ontwijden" (Leviticus 19:12). Dit maakt deel uit van de betekenis van het gebod "Gij zult de naam van de Here uw God niet ijdel gebruiken" (Exodus 20:7). God zegt dat als iemand zijn naam ijdel gebruikt, Hij die persoon niet ongestraft zal laten. Daarom waarschuwde Yeshua Zijn discipelen tegen het afleggen van eden als dat niet nodig is (Mattheüs 5:33-7; 23:16-22).

Als iemand een gelofte of een eed aflegt, moet hij al het mogelijke doen om zijn woord te houden. Niet alleen dat; we zouden alles wat uit onze mond komt moeten behandelen alsof het een plechtige gelofte was. De Tora zegt: "Hij zal doen naar alles wat uit zijn mond komt" (Numeri 30:2). Dit vereist voorzichtig zijn met alles wat we zeggen, niet alleen met geloften en eden.